

opusdei.org

„Mūsų tikėjimo Dievas nėra kažkokia tolima esybė“

Pagalvok apie tai, kas
nuostabiausia ir didingiausia
žemėje... kas malonu protui ir
kitoms galioms... ir kas
džiugina kūną ir jusles.

rugsėjo 2 d.

Ir apie pasaulį ir kitus pasaulius,
žėrinčius nakčia: apie visą Visatą.
Visa tai drauge su išsipildžiusiomis
širdies beprotybėmis nieko neverta,

yra niekas, mažiau už nieką greta
mano – ir tavo! – Dievo! Begalinis
lobis, brangiausias perlas,
pažemintas, tapęs vergu, apiplėšęs
pats save priimdamas tarno išvaizdą
prakartėlėje, kur panoro gimti,
Juozapo dirbtuvėj, savo kančioj ir
gėdingoj mirty... ir Meilės
beprotystėje - šventojoje
Eucharistijoje. (Kelias, 432)

Turime nuoširdžiai garbinti šį
Eucharistijoje pasislėpusį Dievą – tai
pats Jėzus, gimęs iš Mergelės Marijos,
kentėjęs ir paaukojęs savo gyvenimą
ant kryžiaus, Jėzus, iš kurio ietimi
perdurto šono tryško vanduo ir
kraujas.

Tai šventoji puota, kurioje priimame
Jėzų Kristų. Mes sudabartiname Jo
kančios atminimą. Per Kristų mūsų
siela ima intymiai bendrauti su
Dievu ir gauna būsimos šlovės
pažadą. Bažnyčios liturgija keliais
posmais apibendrina svarbiausias

šios didžios meilės istorijos, tos
ugningos Viešpaties suteiktos meilės
apraiškas.

Mūsų tikėjimo Dievas nėra kažkokia
tolima esybė, tik abejingai stebinti
žmonių likimus – troškimus, kovas,
kančias. Jis yra toks savo vaikus
mylintis Tėvas, kad siunčia Žodį,
antrąjį Švenčiausiosios Trejybės
Asmenį, prisiimti žmogišką prigimtį
ir mirti dėl mūsų atpirkimo. Tas pats
mylintis Tėvas mūsų širdyse
apsigyvenančios Šventosios Dvasios
veikimu švelniai mus traukia prie
savęs. (Kristus eina pro šalį, 84)